

אַרְצִי.

את ארצי לי, רות גם וברוכת שמש,
עם דמי הריק וערפלי יהוד,
הרושדים על לבנת סלעך
וקרשת גצח רושפים וסוד.

את לי קמו־שאת — בינון שדותיך
ענפי אור ורעבי צנת־עב;
בעלמת מערותיך, קר מרגעה
לפלימי קרב ביהן ולבוני קרב.

את לי. אהבתי חנרת חולותיך,
הנוהרים עננים על פני גם,
ואדמימות סרחיך התרדים
קרחשי לבי, לרוח בקר חם.

לנגה שחר את נגלית ראשונה
בעירם נבעותיך לי — ותהי
קנפיש תיה רפה, אמאת־ישע;
וקמכות־אש ינונה נגע בי.

ותפסין בך. שטוח על ארצתך
הקשכתו שירת לך, ועל כל תל
הצדתי את הראש העוף במח,
וסכל צור ינקתי שלות-אל.

לא ידע איש, מה לחשו ללכבי
פל נהלל בודד בך, כל סבך בנקוני דר,
פלכתי בעסקיך העוברים,
קסום הוד ערבים ועצב-קדומים ור.

לא ידע איש, מה פתקו רוחות ליל בך,
לשפעה הנשמה כי תכל,
ורנת משיטתך מה מנחמה
בשבילי-דמי לב הלך-הרים ול.

את ארץ-אם. את חוף לעוברי ימים.
את נבול השימון. מתבא אל והם ;
לדריך, נשאי שקם, מקצה ארץ
לב טרדי כל לשון וכל לאם.

יש במחורזיל בתנוכת סאגדך,
של נחלי מים משרי רך וחלום ;
אך סתרעד בכדידות הדרדך,
קדוד ללב בנהיעו עד הלום.

